

YALNIZ AĞAÇ

Anadolu bozkırlarında tepe başlarında yalnız ağaçlar. Numunelik. Teberük, iri, kaba, heybetli, yapayalnız, gelen görür giden görür. Bu ağaç nasıl kalakalmış. Belli ki oralar ormanlıkmış. Onun gibi niceleri varmış. Gür, canlı, balta girmez. Yağmur yağar, yağış bol olur, sular çağlarmış.

Köroğlu milletin kendisi. Sesi. Kılıç, kalkan, ok mertlik ister. Bileğin hakkını verirsin. Ya tüfek, pusu kurmak, kalleslik, namertlik ister. Yüz yüze, güç güce toplum, tüfekte biri dönülmez şekil alır. Ve Köroğlu der. “Delikli tüfek çıktı, mertlik bozuldu” bozulan toplumun dengeleri, değerleri, insan ağı, yani kendisi.

Ardık arkadan vurmak meşru. Yanlışı görürler de düzeltenler olmaz. Bu sürer gider.

Ağaç ta nasibini alır. Balta ormana girer. Acımasız. Şuursuz. Haksız, ufuksuz. Mirasyedici el ormana vurdukça vurur. Yabellerdeki yeşil kuşak zirvelere tepelere doğru çekilir. Sular azalır. Kuşlar az uğrar. Bitki az biter. Çayır çimen kurur. Bereket azalır.

Ağaç dost, koruyucu, bereket eli olmaktan çıkmıştır. İnsan gözüne batar durur asırlar. Bir balta bir urgan. Geçim yolu olur. Başka dünya tren kazanlarında, gemi ocaklarında, atölyelerde yakarak iş üretirken, bizler bacası olmayan evlerde yakar küle ve dumana çeviririz. Yok oluşa. İlk gençliğimiz o zaman başlar. Delikli tüfek oralarda makineleşirken bizde hala durur.

Şimdi ağaç zirvelerde memlekette dengeler alt üst. Uğursuzluk basmış ülkenin topraklarını, insanlarını arkadan gelsin kötü kader yorumları. Kıyamet alametleri, menkıbeler, yorumlar, mehdi bekleyişleri. Ağaçta dövüşmeye alışmış insan birbirine döner. Haneler yıkılır, tüten ocaklar söner. Göçler. Toplum allak bullak. Bu memlekette kan davalarının ormanı olmayan yörelerde daha çok oluşunun izahını da yapar.

Kötü ruh toplumun üzerindeyken, karamsarlık çökmüşken, kurtarıcı ararken, kutsallık imdada yetişir. O ağacın dibinde eren oturmuş. Büyük mezarı ağacı yanında. Tepedeki ağaç yangın olmuş da yanmamış. Mübarekmiş.

Umudu çalışmada, akılda beşeri yakınlıkta değil de bedavada, tembellikte arayanlar tepebaşlarında kalan yalnız ağaçlar koşarlar. Büyüyü verir yalnız ağaç. Balta vurulmayı beklerken çaputlar bağlanır dallarına kollarına, etrafı düzeltilir. Bu sefer bez çaput bağlanan kısımları kurur.

Kesilesi ağaç tabu olur. Hikayeler uydurulur. Ardından bir söyleyenin olmalı derler Anadolu topraklarında. İnsanlar ona koşar çözemedikleri ama hissettikleri değişimleri geriye yani iyiye çevirsin diye ağaçtan medet beklenir. Kurbanlar kesilir. Ruhumuz tembelleşir. Miskinlik bünyemizi sarar. İleri ati kapkaranlık olur. Kurumuşçasına toplum kabuğuna çekilir. Her davranışına fetvalar uydurulur.

Beddua tutmuş, ağaç kesilmeyi beklerken tepelerde taşlaştırılmış, bu kez toplum kurumaya başlamıştır. Tabiatıta bozulan denge toplumun insanoğlunun dengelerini bozar olmuştur. Teker misali zaman geçer, bozulma bozulmayı getirir.

Ne vardı yalnız ağaçları kutsallaştıran zihniyet insanlara da yönelseydi.

İnsan mübarektir deseydi, insanoğlu beni Adem'den gelme deseydi. İnsanlar Allah'ın en güzel yaratıkları deseydi. İnsana dokunmayın, hakkını verir deseydi. İyiliği sakının kötülükten kaçının deseydi. İnsan doğa etle tırnak gibi birbirinden kopamaz deseydi. İnsan fıtratına uygun yaşasın, fıtrat doğal yaşam istiyor deseydi.

İnsan ağaç gibi, ağaç keserken Allah'tan korkun deseydi.

Herhalde ağacın kıymeti kalmayınca insanın da kıymeti kalmadı. Ağaç kaynağını tüketen kültür, şimdi insanın kaynağını tüketiyor.

Tabiatın intikamıdır bu. Barış ne yapıp edip insan doğa dengesini kurmadan geçer.

Barı yalnız ağaçlar yaşasa geçmişimizin son şahitleri.